

ANY V. Núm. 56

PREU 15 CTS.

L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

Redacció i Administració:
Ferrán, 34 - Barcelona

Sortirà tots els dimecres
Barcelona 5 de Juliol de 1922

La Civilització d'Ab - el - Nrim

La Civilització a las Hurdes (España)

Si actualment s'escriu un diccionari d'acord amb la realitat pràctica, seria necessari tenir en compte que de l'equitat i la raó ara s'en diu conservadurisme i retrogradació. En canvi, de l'audàcia i del pes de la força material s'en anomena progrés i justícia; com de l'arribisme i la passivitat, honor.

Un ciutadà que vulgui regir-se a casa seva i amb el seu criteri, no volguent establir consorci amb els demés comercial o particularment, queda qualificat de rebel, exclusivista i orgullós, adjudicant-se-li el títol d'individualista, que equival a féra o destructor de la Societat.

Uns individus conscients o inconscients de lo que volen intentar, s'apunten en una llista, arriben a fer dotzena i ja són una força; ja obliguen, exigeixen i castiguen; ja obtenen respecte i sotmissió constituint-se en gremi o sindicat. Davant de la valor de la massa de cossos, la encefàlica dels que saben, queda reduïda com escurrialles de carn d'olla al costat d'un pollastre rostit per encetar.

Si l'agrupament és dels que se'n diuen amos-propietaris o amos-patrons es forma un directori integrat per els més exigents i poderosos, que dicten uns reglaments que posen a la condició de satèlits incondicionals als demés consocis de menor quantia i a la d'esclaus als subordinats o relacionats que a ells han d'anar a raure, amenaçant-los amb pràctiques del sistema de desahucis o executant el de pactes de la fam.

Si, per el contrari, els agrupats són obrers més o menys directa o indirectament dependents, llavors es crea entre ells un comitè constituït regularment pels més maliciosos, descarats i ganduls, i sense mirar si van drets o torts, es llencen a tota mena de malifets descaradament o amb sorda guerra, igual contra els adversaris que contra els adeptes inferiors, siguent tan injustos com inexorables.

Els primers, acudeixen a les autoritats per a procurar detencions valguent-se dels més petits pretextos. I els altres busquen i troven el modo

de que quedin impenades les més atrevides atrocitats.

Amb tot això, es diuen homes d'honor els que delaten baixament a innocents soferts; homes d'honor els que defensen causes brutes per a fer-se un nom en la política; també homes d'honor s'anomenen els que presencien i consenten les hàbils i maquiavèliques artimanyes d'uns i altres, i, últimament, es tenen per homes d'honor els que menteixen sa pròpia consciència per odi o per covardia quan en nom del poble fallen una absolució o una condemna.

I es que estem en l'època de les forces brutes i anònimes; de les multituds, dels remats i de l'indolència morbosa individual subjectada a la voluntat sistemàtica d'altri.

Ditxosos els que passaren per la vida en altres temps, en que per haver anat contra la corrent de la rutina foren herois creadors i implantadors d'ideals; ara no serien més que martres ridícols, quin doctrinal verb ofegarien els badalls de les somnolentes masses que desvarieixen ofuscades per l'egoisme o per l'enveja.

Tenint en compte que actualment l'astúcia i la mala intenció són el domini dels pobles, quan més homes de lleis portin les riendes del governament, menys podran complir-se els preceptes de la sana consciència humana.

Costa més ésser catalanista net, que trovar una plassa a l'Ajuntament per mig dels catalanistes (?) i això que van cares!

Per a sapiguer si un poble pot o no tenir vida pròpia, no hi ha com provar-ho. Afirmar "a priori" en contra, és ridícula presunció. I si l'afirmació la fa un adherit artificial, és una confessió de miserable impotència re-tentiva.

El diumenge passat al carrer de Parlament un guarda urbà va ésser desobeït i burlat per un venedor ambulat dels que son legió en aquell carrer i el d'En Borrell per vergonya de l'autoritat municipal; els guardes degut a llur coducta de "fuig que no t'agafo" són la riota del barri. Les ordes que deuen tenir no deuen ésser les de fer fugir, sinó les de detenir als ambulants sense permís, però és allò de que s'estira o s'arronsa" segons el municipal que hi ha de punt". No estaria malament que els que requereixen a les autoritats per fer tancar botigues, en justa correspondència les ajudessin a prohibir l'asquerosa venda als carrers, mentres els establiments que paguen contribució han d'estar tancats.

Els nous abusos que transiten per Barcelona i que semblava que donarien la solució a l'insuficiència tramviària, no són més que d'una utilitat imprecisa, doncs llur servei principal és transportar banyistes o "turistes locals". Les dificultats i asqueroses conduccions tramviàries a les hores d'entrades i sortides de treball, continuen essent les mateixes o pitjors.

I per això, tantes polèmiques regi-doresques i tants articles periodístics forondescos i antiquescos?

Els que porten el tinglado barceloní, ens dirien alguna cosa com aquesta: ¿"y usteé qué sabe"? la qüestió és que els serveis de transports de multitud siguin conformes als toros, a les curses de cavalls, a les exposicions de foscors elèctriques i a ja les moixigangues polític-gurmàntiques!

L ESCLAU

Per en Lerroux els auto-mobils van deixar d'ésser "simbol de la burguesia" quan éll va tenirne un. Ara que aquest ha mort a un coronel d'inginiers, en Lerroux deurà dir que una desgracia automobilita passa a ésser una gracia jah si la llei de jurisdiccions estigués a les nostres mans!

Universalisme i Nacionalisme

Tenim especial interès en que hi hagi sempre la màxima avinença possible entre nosaltres i els esquerrans sincers que per tant siguin lliberals i reconeixadors de les causes justes; interès que portarem fins al seu màxim quant es tracti de reconèixer la justícia de la causa nacionalista.

I naturalment el primer que cal recalcar i repetir es que no sols el nacionalisme no és oposat a l'universalisme, sinó que el veritable universalisme, el real universalisme, l'estable universalisme, sols es pot assolir per els viaranyes del nacionalisme.

Mentres concretant la qüestió en una península de la terra) Iberia estigui composta d'Espanya i Portugal no hi podrà haver-hi universalisme. El jorn que la Ibèria sia formada per Portugal, Vascònia, Castella, Catalunya i tal volta d'alguna altre nacionalitat serà possible l'universalisme.

L'universalisme o és una paraula buida que res significa, o és el lligam de coses naturals, no de coses arbitràries; la Nació es un organisme natural; l'Estat es moltes voltes fruit de la violència i de la conquesta. I per més que es forgi i es treballi, l'Estat que desfaci, engrilloni, o deformi organismes naturals (prescindint de la injustícia que això significa" mai podrà tenir vida natural i per tant mai podrà contreure lligams reals i de vitalitat pròpia amb altres personalitats jurídiques.

Demés, és un fet històric repetit a cada moment, que els Estats que deformen nacionalitats es relacionen amb estats que comenten les mateixes monstruositats sociològiques. Per tant, en comptes de crear universalisme just, civilitzador i progressiu; fan injustícia, aturen la vida i engendren tirania.

Diguis el que es vulgui, l'Estat Napoleònic, per exemple, no pot ésser acceptat ni per les rectes teories socialistes, ni per les idees de solidaritat universal. Es l'imperi de la força sobre la llibertat. Ell deia emperò que anava a universalitzar l'Europa i quant quiscuna nacionalitat aixecava la bandera de l'indpendència, combatia en nom del progrés universal i la presentava com a reaccionària i arcaica. L'Imperi Romà igual significa. Els grans Imperis d'avui el mateix representen.

El dia que els estats es subordinin a les nacions i no les nacions als es-

tats; quants anarquistes deixaran de renegar de la seva pàtria!; quants socialistes proclamaran l'amor a ella!; quants pocs llibres diran que la bandera no es res més que un drap amb quatre coloraines!

Han de desaparèixer en bé de la civilització els grans presupostos de guerra (impossibles amb les teories de les petites nacionalitats); els grans cuirassats i submarins que segons els tècnics "aguanten l'equilibri del món" i segons presentiment de la criatura més càndida "profetitzen un gran cataclisme". I hem de dir resoltament, quan diguin els estadistes que els grans armaments existeixen per voluntat dels pobles; mentida!; per interès dels estats inspirats en el maquiavelisme si, emperò per la voluntat del pobles; mentida!

El nacionalisme maquiavèlic demés de ser completament injust és completament impopular.

Els pobles no poden despendre's mai perquè vulguin, de la seva part d'humanisme; senten molt la seva especificació, emperò, també molt la seva generalitat humana, que ha sigut el fonament i base de l'especificació.

Per això el maquiavelisme (la política internacional del dia) que no té escrúpol en basar-se en la destrucció d'altres nacionalitats per fer prosperar la pròpia no pot ser una política lliurement popular i per tant tampoc veritablement esquerrana. Política d'estats sí que ho podrà ser-ho. Política de pobles, mai.

¿Es pot cercar doncs l'universalisme en els grans imperis? no i cent mil vegades no. L'universalisme s'ha de cercar en la política de les petites nacionalitats.

Les grans nacions no existeixen ni han existit mai. Les grans Nacions són fantasmes, volent molt suaument anomenar-les.

Avui ens parlen de la Gran Nació Russa. Aquest fals fet serà una font de doloroses conseqüències.

Veritat és que hi han una colla de nacions russes que tenen el mateix origen ètnic i que aquest origen ètnic imprimeix a elles una semblança comú l'ésser totes o quasi totes de la raça eslava. Emperò la raça i la pàtria; que en són de diferents!

Veritat és que el fet d'haver-hi nacions del mateix origen ètnic i d'una mateixa situació geogràfica, donarà

com a resultat natural el que s'agrupin i formin un grup de nacionalitats. Emperò no seran mai una sola nació, ni una sola pàtria, ni tindran uns sols interessos, ni faran per obligació les mateixes guerres.

El Gran Imperi Rus era abans un constant perill per a la pau d'Europa. Avui quant el militarista Trotski proclami entre els cents milions d'aquells sers la guerra per la Pàtria; si per pàtria entén la Gran República Russa, escamparà la llevor aquella de que la Bandera es un drap amb quatre coloraines i Pàtria el símbol de la ferocitat humana.

Tingueu present, homes d'audàcia que voleu portar les brides de la humanitat, que amb els cors ningú pot jugar-hi, ni vosaltres mateixos. Que hi han algunes realitats com Esposa, Mare, Pàtria, Honor, Bondat, que son lo que son i no ço que vosaltres voleu que siguin. Que si aneu en contra d'elles fracassareu irremediablement a pesar de que us ajudin fiscals, lleis de jurisdiccions, presons, desteros, i més que tot això compteu amb la ordinària covardia de les masses.

Tinguen present homes que voleu ben característic i diferent dels altres. l'universalisme, que la suma es composta d'unitats i que si per unitats preneu coses sense base i antinaturals només us sortiran castells de cartes que desfarà la bufada d'un tísic com fins ara ha passat sempre en la història.

GUSPIRES

Quan miro la falsç brillanta
En mans del brau segador
Tallant l'espiga que encanta
Amb el seu formós color,
Penso veient tanta feina,
Mentre recordo certs cants:
Que bé aniria aquesta eina
Contra els mals caps catalans!

RICARD MALLORQUI

PRELUDI

Una rosa que floreix
humida per la rosada!
Un petó d'enamorada
que la lluna beneheix!
Rossinyol que surt del niu
i refila un cant de festa
infantó de rossa tetsa
que dormit i tot, somriu!
Tot ço que ara he vist, què era?
Preludi de Primavera!

RAFAEL RIBA

L'APLEC DEL DIUMENGE EN LA CONRERIA

Fotos Bonet

Bells moments d'entusiasme
artístic-patriòtic del
formós Aplec en la
Font dels Monjos de
Montalegre organit-
zat pel Foment de
la Sardana de
Badalona

Els nens de la Conferència Nacional ensenegen l'orella

Francament ja varem anar a la Conferència amb un escepticisme esfereïdor.

Perquè, qui éren? Lliga.

Que es proposaven? Una Federació Monàrquica Autonomista del revés (sense valor, però, per a declarar-la republicana, ni sisquera envernissar-la de democràcia).

Que conseguïrien? Esser expulsats de la Lliga i fer la gran planxa, encara que "El Diluvio" l'impertèrrit defensor del Nacionalisme en castellà diu que van a fer grans coses. Que encara no els coneix? Segurament no els deu entendre.

Les tempestats sistema Alarma (volem dir que sols tenen conseqüències escèniques) no mullen a ningú. Emperò; renoi quin miracle! la de la Conferència ha fet una enfangada!... Com tanta broma volien fer, han espatllat un xic la decoració, l'empresari s'ha enfadat i els ha engegat a fer tinyetes; renoi, renoi! ;Doncs que farà aquesta comparsa llançada al carrer i sense recursos? Suposem que muntarà un modest tinglado, si més no, per a cubrir gastos. Curiosísim veure "de patitas a la calle" els que més tenien vocació de Franciscans.

Si no fossim per temperament bromistes, un dia ens arivaríem a empi-par (volem dir fumar en pipa, no altra cosa) al sentir tants i tants barcelonins que volen ésser esquerrans tenint en el fons, no en quant a forma, la mateixa ideologia de don Juan de la Cierva.

Vibracions actuals

El qui vulgui gaudir del pur sentiment patriòtic de Catalunya forçosament ha d'abandonar la plana i remontar-se a nostres pintoresques serrallades. Això no vol dir pas que dintre nostres ciutats no s'hi ostaticin alguns meritíssims patriotes que fervorosament laboren per l'engrandiment i redempció de nostra amada pàtria. Solament he volgut palesar — en l'oració anterior — que així com en plena naturalesa tot s'albira més perfectament bell i gran, també el sentiment patriòtic es troba en nostres muntanyes fluctuant més sincerament i sublim.

N'hi ha una fuga que constantment us venen a molestar per a fer partits d'Esquerra. Parleu-los-hi emperò de la qüestió religiosa i us diran que aquesta no es pot tocar avui per qüestió de tàctica; de la qüestió social, i es despenjaran amb que de primer s'ha de tractar de la qüestió catalanista, d'impostos progressius sobre les rendes, i us aconsellaran no fer mai esquerres impopulars; de la reforma del Dret Penal, i segons ells això serà passat de moda; de l'ensenyança bisexual i laica i ; Jesús, Maria, Josep!

del divorci ; no! que la dona els pegaria, i quant cansats i fastiguejats, els hi dieu: "doncs bé, parle mde Nacionalisme" us assabenteu de que son del Sometent, que fan les factures en castellà i que van a rebre el rei quant ve a Barcelona.

Quasi tots els que veïerem a la Conferència Nacional Catalana eren d'aquest patró, els organitzadors representaven la tendència més moderada en ella, com vosaltres ja sabeu. Senyors organitzadors de la Conferència Nacional Catalana! ; Intrépidos! ; que haveu tingut la valentia de posar-vos una miqueta davant del gran Cambó! ; Que En Cambó us ha fet sortir el tret per la culata! Modestament us aconsellem que feu una dreta nacionalista i sinó, aneuse'n a preguntar-ho als vostres amics, als P. P. Jesuïtes del carrer de Casp i veureu com us aconsellen lo mateix i fins us beneeixen la dreta i tot.

Oh! els cors muntanyencs! Com adoren nostra pàtria! Com vibren de joia en contemplar l'excursionista que resta estàticament embadalit en les múltiples belleses de nostres serrallades. I com rugeixen d'odi en sentir parlar de nostra pàtria subjugada als venàtics capricis d'una administració centralista. I amb quin goig donarien la sang de les seves venes per l'esmicolament de tan odiós jou. Tots moririen, joiosos, per la pàtria. Tots! En nostres serres no hi han traidors.

Les muntanyes de Catalunya han sigut sempre degotall perenne de pur sentiment patri. Ai! del dia que aquest

degotall vagi agombolant-se i salti la resclosa!

El muntanyenc és intransigent i rústec; però noble. No capeix les hipocresies cortisanes i creu que totes les preguntes poden ésser ben contestades amb un concís i categòric "sí o no".

Així com en les seves afeccions amicals es capaç d'entregar desinteressadament fins la seva ànima, colocat en situació bèlica contra un enemic no té deturador i lluita desentranyadament fins arribar al selvatgisme. Ai! en aquests moments, del que intenti barrar-li el pas. L'aire de tramuntana porta esperit muntanyenc; però esperit irat que no respecta ni admet traves. El seu buf ho enderroca tot. I més si és cosa corcada. Però el seu aire és regenerador i després d'haver accionat ell, el cel brilla més resplendent i la terra resta més purificada. Beneïdes siguin, doncs, les seves sanitoses alenades.

Aires de muntanya, veniu a visitar nostres ciutats i foragiteu amb vostres redemptores alenades a tots aquests putrefactes miasmes que enverinen nostres artèries. Baixeu a la plana i donant lligons de vitalitat i pur patriotisme, enderroqueu a tots aquests farcits espantalls que amb les seves enganyifes impideixen el bell ressorgiment d'un poble digne.

Aires de muntanya, baixeu a la plana amb sò de tramuntana i lliureu a Catalunya de tirans i de traidors!

MARIAN AMAT

No te cura

L'actuació d'En Cambó, malgrat el rebombori i el clamoreix que s'ha armat a l'entorn d'ella, demanant una rectificació, segueix tan espanyolista com sempre. Està vist que l'home ha nascut per viurer i desenrotllar-se a Madrid, de la mateixa manera que hi ha certes plantes que troben la vida entre el llot de les aigües estancades.

El gran Francisquet a judici de la premsa madrilenya i del Cap del Govern, senyor Sánchez, ha fet un discurs, tractant del Marroc, que diuen que és admirable; això per nosaltres es prou perquè tinguem que trobar-lo detestable.

Es cert que no es poden fer grans comentaris no coneguent el text literal del parlament, emprò el poble català viu prou escamat, i amb raó, perquè arufi el nas i rebi amb preven-

ció, tota pòsima que se li serveixi de Madrid, i més quant aquesta, allí ha assolit un èxit. Els aires i les aigües, són tan diferents que està demostrat que el que allí restreny aquí ens purga.

I efectivament, l'efecte de purga ens ha fet el parlament d'En Cambó, amb tot i coneixe'l tan sols fragmentàriament; perquè és el cas que en Císquet ha dit clarament i aixecant el dit, que amb una acció militar al Marroc ell no hi està conforme i que tant és així, que quant a Pizarra es va acordar que seguís el plan militar ell va estar a punt de dimitir, perquè al fer-se'l seu el ministeri com se'l va fer, ell estava en pugna amb tos els seus companys.

Bé, home; ¿per què no vareu dimitir, mestre? Això se li ocorreix fins al que té més gana. Al capdill de la política intervencionista, per lo vist se li enganxa més fort la cadira de ministre que a qualsevol d'aquests des-

graciats que arriben a ésser-ho sens altre mèrit que l'haber servit a son quefe, amb la llealtat que obeeixen els criats de casa gran.

Com dimoni et podrem creure ara quan ens diguis en l'àpat dels vuit mil que el sacrifici més gros que té d'agrair-te Catalunya és l'haver format part dels governs centralistes, si fins quan te manca aquella cordialitat de pensament amb els teus companys passes per la vergonya de continuar essent ministre?

Sabiem que en Francisquet, menjava poc i que per això estava tant sec; però com ha viatjat tant i ha vist tantes coses, ens havíem cregut que tenia un esperit prou refinat i ben acostumat per no menjar ranxo, i per lo vist quan sent el pito és qui primer s'assenta a taula i ja assentat no hi ha qui le'n tregui. Decididament no té cura.

PEPET

La llengua catalana

Tenim una parla, que ens distingeix i caracteritza del reste de la Península; no obstant, queda arreconada a según terme, per a cedir el lloc que li correspon, a una altra, que resulta ésser la de l'Estat espanyol. Aquest provincialisme ridícol, que ens fa acceptar l'imposició d'un idioma oficial, enxiqueix el nostre plet, alhora que ens desnaturalitza.

Dos són els principals causants de aquesta dictadura, que plana feixuga, com llosana de plom, damunt la nostra personalitat; el primer, es l'Estat central, que amparant-se en una arbitrarietat despòtica, no permet als catalans expressar, sempre i en tot lloc, llur pensament en llur llenguatge natural i propi; l'altre, els catalans que, amb la seva actitud abdiquen d'usar el nostre idioma, en els cassos i ocasions que depenen de nosaltres mateixos.

La primera d'aquestes causes no ens té d'estranyar, puig, recentment hem vist com era tractada la nostra llengua per boca del seu President del Concell; els hi és necessari, prescindir en absolut de fixar-se en que éssent la pròpia llengua, l'instrument del pensament, aquesta té positiva influència en el desenvolupament moral i intel·lectual d'un poble; car, si ens reconeguessin l'oficialitat de l'idioma, equivaldria a reconeixens com a Nació, i aquest és, precisament, el punt

d'on dimanen les principals polèmiques de la qüestió.

El según és un fenomen que, per ésser produït voluntàriament pels mateixos catalans, és al que hem de procurar fer desaparèixer com més prompte millor. ¿Què ens obliga, per exemple, a dirigir-nos uns als altres en llengua castellana? i ¿quina raó d'estètica, recomana que s'hagi d'usar dit idioma en el comerç de Catalunya?

Aquestes són consideracions que ens demostren plenament que no sentim, encara, la plenitud de la nostra personalitat; cal que hi treballem tots pel reconeixement oficial del nostre idioma, però abans, ens el tenim de reconèixer nosaltres mateixos; puix quan arreu de Catalunya es parli, s'escrigui i es llegeixi en català; l'imposició, quedarà reclosa a les cases que depenen de Madrid que es igual que dir, quedarà reclosa al no res.

Es necessari per dret natural que la llengua catalana, imperi dintre Catalunya, i aquest fet, es produirà pel nostre voler quan sentim la necessitat de regenerar-nos d'aquesta falta, que a tothora ens mostra la servitut i el grau d'inferioritat a que estem sotmesos; allavors la farem revivre en tota la seva esplendorositat, la nostra parla, que pel sol fet d'ésser la nostra, tots els catalans tenim el dret i l'obligació de defensar.

TXERET

Ciutat 23-VI-22.

L'Orfeo de Sans a Breda

Tal com estava anunciat, l'Orfeo de Sans efectua, el diumenge passat, dia 2 del corrent, l'excursió familiar al pintoresc poble d'Abdera. Fou una encisera festa d'expansió i de cultura, car ensems que els excursionistes escamparen per les belles arbredes d'aquell poble sanitosos dolls d'animació i alegria, regnà en tots els seus actes tals demostracions de respecte i amor al pròxim que tota la gent de dit poble restà fonament satisfeta i agraïda de tan cults visitants.

Acompanyats del "Nano" quefe de cerimonies feren la gent de l'Orfeo una entrada triomfal al poble. Tot seguit van acampar-se entorn de les riques fonts del poble i després d'esmorzar tingué lloc l'estrena de la farsa versallesca en un acte, escrita espresament per a representar-se en teatre de Natura, per nostre distingit amic En Marian Amat titulada "El marxant de l'amor". Fou un grandios èxit i creiem que tan l'autor com els actors i el públic en guardaran un bell record. En dita obra mostraren les seves excel·lents qualitats En Joaquim Batista i N'Antoni Muntal com a directors artístic i escènic respectivament; com a actrius les senyores Palmada, Lozano, les senyorettes Sabaté i Elías i com a actors els senyors Rovira i Parés, de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic — també ho és el senyor Muntal — i els senyors Batista, Barranquero, Cunill, Roselló i Aicart.

Després de la representació teatral varen ballar-se sardanes al so de la cobla "La Principal del Camp" que ja que és la principal — i per cert ho fan bastant bé podria ésser més puntual.

A la tarda hi hagué cel·lació de globus i sardanes altra vegada fins acabar la festa amb gran gatzara i harmonia.

Fou, en resum, una gran festa de germanor, d'alegria i de cultura.

Qualsevol malgasti quartos, temps i salut en "corrides de toros" i danses de "cabarets".

De la qualitat literària i teatral de l'obra estrenada, entenem del cas parlant-ne detingudament, perquè val la pena i lo qual farem en el pròxim número; de moment sigui-ho l'entusiasme del públic, que es desfeia buscant al massa modest Amat, que s'escabulli perquè no el fessin presentar a rebre els merescuts aplaudiments.

Imprenta EL SPORT, Casanovas, 15; Barcelona

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riego, 38.

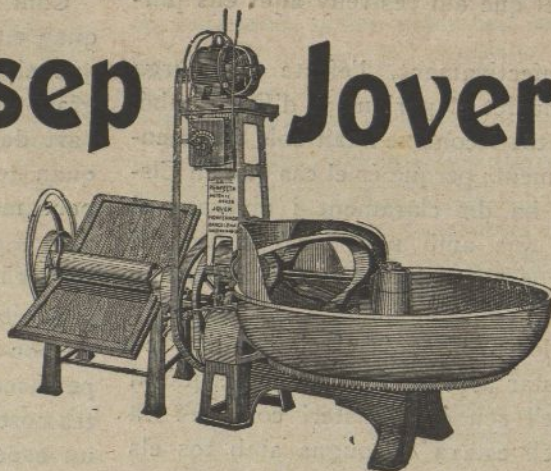
ARTICLES
PER A TOTS
ELS SPORTS

Sastreria - Sombrereria
Camiseria - Gorras
NOUS MODELS

Teléfono, 148 H.

I FORNERS!
La Pastadora "La Perfecta"
D'EN

Josep Jover

Es la que ha obtingut el GRAN DIPLOMA D'HONOR en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el GRAN DIPLOMA D'HONOR AMB MEDALLA D'OR I PLATA en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912.

TALLERS Y DESPAITX:

▣ Carrer d'Entença núm.ros 5 i 18 BARCELONA ▣
Teléfono A. 2774 - - - Direcció telegràfica JOFERRER

FABRICA DE GENRES DE PUNT

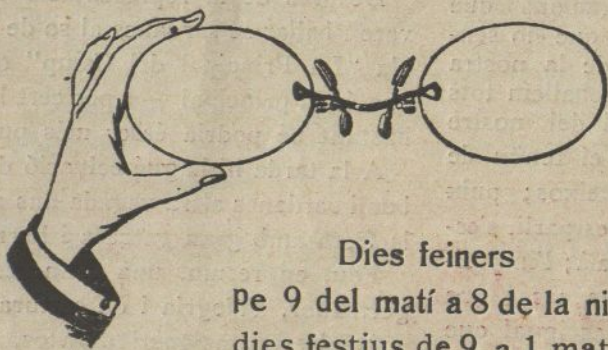
LA NIEVES

Grans rebaixes de preus en genres d'histiu : - : Veritables preus de fàbrica

Preu fixe

103, Creu Cuberta, 103

Casa fundada en 1898

Joan Gantzer

OPTIC

Dies feiners

Pe 9 del matí a 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

Carrer de Badalona, 11 1.º

(abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)

BARCELONA - SANS

Merceria i Novetats

La Moderna de VICENS PEREZ

Casa especial en sintes i labors
Llanas, sedes i perlés de tots colors
:: Ultims models en cinturons ::

Mitjes de seda desde 3'75 pesetes
:: en costura i sense tara ::
i mitjes fortes com el ferro a 1 pesetes

GRAN ASSORTIT DE VANOS

RIEGO, 45 - SANS

PREU FIXE

05(46.711 Bar) Int.